

Tots els carrers de Girona

El carrer d'en Jaume Pons i Martí

347

El carrer d'en Jaume Pons i Martí es troba situat al barri vell, en el sector conegut amb el nom de Portal de França, i serveix per enllaçar la cruïlla del carrer dels Calderers i la plaça de Sant Feliu, amb el carrer de Bellaire. A mig camí, connecta amb el carrer de la Barca mitjançant un carreró estret dotat d'una antiga volta que porta el nom de Portal de la Barca.

El nom del carrer és aprovat en el ple de l'Ajuntament del 8 de setembre del 1978, un cop són closes les obres d'urbanització del sector del Portal de França. En aquest carrer, aleshores nascut a conseqüència de les esmentades obres, se li dona el nom de l'artista barceloní Jaume Pons i Martí. Nascut a la barriada de Gràcia l'any 1855, esdevé un remarcable pintor de paisatges, retrats i quadres costumbristes, d'entre els quals destaca el seu quadre més conegut i reproduït sovint: *el café d'en Vila*. L'any 1878 instal·là la seva residència a la vila costanera de Sant Feliu de Guíxols, on muntà una acadèmia particular per impartir-hi estudis de geometria i de perspectiva, tècniques de pintura i dibuix, etc. Més tard, concretament el 1897, s'estableix a Girona on continua la seva producció artística, caracteritzada per una tècnica en la qual domina la correcta composició, i sobretot, el seu elevat domini dels efectes de la perspectiva. L'any 1973 es féu una exposició a la *Fontana d'Or* de Girona de la seva producció artística i alhora se'n publicà un catàleg commemoratiu.

EL PORTAL DE FRANÇA

El juny del 1976 l'Ajuntament aprovava una ambiciosa pla d'ur-

banització del sector conegut com a Portal de França, i que contenia un important conjunt de millores per a aquest sector, inclòs el veí carrer dels Calderers. El projecte global puja a prop de quaranta milions de pessetes, bé que inicialment se'n començà una primera fase —que finalment seria la primera i única—, que assolí un cost d'uns dotze milions de pessetes. La resta, uns vint-i-set milions, que havien d'ésser destinats al proper carrer dels Calderers, encara resten sense executar.

Les obres del Portal de França s'acaben l'any 1978, i en el seu decurs cal emprendre des de la Municipalitat una treballosa tasca burocràtica d'expropiació i sovint d'enderrocament d'habitatges per tal de poder obrir el carrer d'en Jaume Pons i Martí.

Actualment, el carrer compta amb una filera de cases a la banda dreta —la majoria darrera de les cases que tenen l'entrada principal pel carrer de la Barca—, algunes d'elles antigues, i d'una mitjana de tres o quatre pisos d'alçada. Dotat de pocs comerços, en l'aspecte artístic només val la pena ressenyar una façana posterior decorada amb estucs, i que era propietat d'un important mestre estucador. Duu una inscripció que diu: «J. Sastre e hijos. Estucadores. Calle Barca 21».

A l'altra banda del carrer s'aixeca un petit passeig elevat que ressegueix el curs del riu Onyar, i uns jardins força espaiosos amb uns parterres de gespa ben cuidada, palmeres i desmaís, que s'endinsa cap a sota el pas elevat del tren que connecta amb el darrer tram del carrer.

Ramon Alberch i Fugueras

EL LECTOR ESCRIU

Rèplica a Lluís Maria de Puig

Senyor director,
He llegit amb molt d'interès les raspallades que el senyor Lluís M. de Puig ha donat al senyor Francisco i al seu article referent a la Diada de l'Onze de Setembre. Una cosa és certa: els polítics d'aquest país cada dia en saben més, de fer política. Però què vol dir, per a ells, fer política? La veritat és que cada cop es veu més clar; vol dir anar fent punts i pujar de mica en mica dins l'organigrama del partit fins obtenir la recompensa esperada; Txiqui Benegas n'és un exemple clar.

I aquesta ascensió va sempre acompanyada de renúncies i més renúncies; la governabilitat del país així ho exigeix, no fos cas que s'empipessin els de Madrid.

Als qui no vivim de la política però creiem que és necessària per lluitar contra les injustícies, ens ofèn i ens empenya, parlant clar, que els nostres «representants legítims», més al servei del seu partit que de la gent que els vota, s'aprofitin de la poca cultura política de la societat que els elegeix, per fer i desfer el que els vingui de gust.

Diu el senyor Lluís M. de Puig que l'independentisme no representa el poble català. I vostè, senyor De Puig, què representa? La gent que l'ha votat o els interessos dels seus superiors de Madrid.

Diu també que a les eleccions es demostra que l'independentisme no té suport popular. Senyor De Puig, expliqui-ho tot; quant s'ha gastat el partit espanyol que vostè representa, a les campanyes electorals, i quant els partits independentistes que han provat de presentar-s'hi?

Afirma que l'independentisme no és acceptat per la gent, és a dir, que seria millor que desaparegués. Per la mateixa regla de tres vostè podria dir que, com que la gent no compra diaris escrits en català, millor que es fessin en castellà, ja que així serien acceptats per tothom. L'explicació d'aquests fets és molt senzilla; l'Estat imperialista espanyol ha procurat des de sempre que els catalans no coneguésim la nostra història, que ens acostuméssim a viure amb una cultura i unes tradicions que no són les nostres, fins que ha arribat un moment que això és considerat un fet normal i defensar el contrari és ser antidemòcrata.

Davant d'aquesta situació la solució fàcil és la que prenen vostès: aprofitar-se d'aquest desconeixement per manipular

la població demagògicament amb promeses que després no compleixen.

La tasca que fem els que defensem el dret a la independència és més lenta, però, si em permet l'expressió, més honesta; explicar a la població la nostra història, a pesar dels obstacles que ens posa l'aparell estatal espanyol amb el suport dels partits sucursalistes; és a dir, intentar acabar amb aquest desconeixement en lloc d'aprofitar-nos-en per aconseguir el poder.

Un cop s'hagi aconseguit que cada català sigui conscient dels seus orígens, de la seva llengua i de quina és la seva terra, es podrà dir que el poble està capacitat per decidir-se per una determinada opció política. Mentre això no sigui possible no es pot dir que els catalans rebutgen l'independentisme, sinó, en tot cas, que hi ha una part de la població, la que més ha patit la repressió, que no està preparada per entendre'l.

De moment el jovent sembla que sí que entén què vol dir. No ho creu, senyor De Puig? *Carles*. Col·lectiu Nacionalista de Salt.

Testimoni d'un gitano

Sr. Director,
Sóc l'únic, desgraciadament, gitano figuerenc que ha cursat estudis, i encara de nivell mitjà. Per això em veig en l'obligació de denunciar una situació que, si continua així, pot portar a Figueres, en ple segle XX, gana i/o una inacabable onada de robatoris a tota la província. El problema és el següent:

La majoria dels gitanos de Figueres es guanya el pa, bé o malament, recollint cartrons i ferros vells pels abocadors d'escombraries de tota la província. Uns ho fan perquè es troben més lliures així, sense ningú que els mani; d'altres perquè, tot i que voldrien treballar, no troben feina.

Aquesta és, ja de per si, una manera bastant denigrant de guanyar-se la vida, per a un ésser humà, però almenys és honrada. Doncs bé; ara ens trobem que la majoria dels abocadors estan ocupats per unes persones que, pagant una quantitat irrisòria, monopolitzen la recuperació de materials. La majoria no paga ni llicència fiscal i estan obtenint uns bons beneficis, ja que hi ha abocadors dels quals poden viure set o vuit famílies (està succeint al de Figueres). Alguns, a més, cobren dels ajuntaments per apilonar les escombraries, i per si fos poc, la majoria cobren pensió per jubilació o per invalidesa.

Actualment els gitanos de Figueres passem la frontera i anem als abocadors francesos, sota el risc d'una bona multa (sol ser d'unes 15.000 pessetes), o que a la duana espanyola ens facin tornar el gènere a l'altra banda de la frontera (és una altra cosa que no entenc, ja que Espanya està molt mancada de ferro). I no vulguin saber el que hem de suplicar, a vegades, perquè ens deixin passar el sustent de la nostra prole.

A més, hem de pagar Carta Verda i desplaçar-nos més quilòmetres, la qual cosa representa una considerable despesa de combustible.

Ara imaginin-se un pare de família que veu que els seus fills ploreu de gana, i posin-se en el seu lloc: vostès què farien? Estic segur que, si calgués, anirien a robar perquè els seus fills mengessin.

Cal tenir en compte que cada vegada són més els «païos» que, a causa de la falta de treball, es dediquen també a rebuçar pels abocadors el futur immediat de la seva família.

Això és tot. Només espero poder tornar aviat a aquestes pàgines, i agrair, en nom del meu poble i en el meu, als ajuntaments de tota la província la desmonopolització dels seus abocadors. *Francisco Doya* (Figueres)

«Fluor a l'aigua»

Senyor director,
Dijous passat, 26 de setembre, el PUNT publicà un editorial intitulat «Fluor a l'aigua», en què es tractava un tema d'evident actualitat que avui preocupa els habitants de Girona, Salt i Sarrià. En un primer apartat, l'editorialista exposa la situació i explica, molt correctament, l'interès de l'Ajuntament de Girona i la Generalitat de Catalunya per tirar endavant el projecte. Però, a l'hora d'esmentar els que estem a l'oposició, el mateix senyor es despatxa a gust parlant «d'una anomenada Comissió Ciutadana contra la Fluoració, darrera la qual hi ha ecologistes i membres de partits extraparlamentaris».

Des del primer moment, PUNT DIARI ha sabut què fa, què vol fer i qui hi ha al davant, al darrera i als costats de la Comissió Ciutadana contra la Fluoració de l'Aigua Potable, ja que, puntualment, igual com als altres mitjans de comunicació gironins, se li han fet a mans totes les notes de premsa que fins ara s'han realitzat. Que PUNT DIARI hagi publicat o no totes les informacions que ha rebut, això ja no és responsabilitat de la Comissió, que per altra banda voldria aprofitar l'avinentesa per aclarir que està formada per persones ben conegudes en els municipis afectats i que està abonada per les entitats i partits polítics següents: Associació de Veïns de Can Mericana Seca, Col·lectiu Ecologista de Girona, Col·lectiu de Professors de l'Escola d'Adults de Salt, CSTC, LCR, MCC, MEN, PCC (Comitè de Salt) i PCE (M-L). *Joan Barbarà i Puig*. Membre de la CCCFAP.

PREGUEU DÉU EN CARITAT

per l'ànima de

Mossèn Ramon Lloansi i Marill

Que fou cridat a la casa del Pare el 27 de setembre de 1.985, a l'edat de 78 anys.

Era rector emèrit de la parròquia de Fenals-Platja d'Aro.

Els seus germans, Lluís i Rosa; la seva cunyada, Eusèbia, nebots, i tota la família, el Rector de la parròquia, les autoritats del poble i la feligresia us conviden a la missa que se celebrarà demà dissabte, a les 5 de la tarda, a l'església parroquial de Platja d'Aro.

Platja d'Aro, 4 d'octubre de 1.985

Demanem brevetat i concisió en els comunicants que escriguin a la secció «El lector escriu». Qualsevol carta que passi de les 30 ratlles, aquest diari es reserva el dret de resumir-la, intentant preservar el seu sentit. Tota comunicació haurà d'anar acompanyada de la identificació completa de l'autor (nom i cognoms, adreça, i, si és possible, telèfon), malgrat que podran ésser publicades cartes signades amb inicials o pseudònims, si així ho sol·licita el seu autor.